

DZIENNIK USTAW POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 16 października 1970 r.

Nr 25

TREŚĆ:
Poz.:

ROZPORZĄDZENIE

202 — Ministra Rolnictwa z dnia 28 września 1970 r. w sprawie zwalczania gzawicy bydła 265

OBWIESZCZENIA:

203 — Ministra Obrony Narodowej z dnia 1 października 1970 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o dyscyplinie wojskowej oraz o odpowiedzialności żołnierzy za przewinienia dyscyplinarne i za naruszenia honoru i godności żołnierskiej 265

204 — Ministra Obrony Narodowej z dnia 1 października 1970 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o wyższym szkolnictwie wojskowym 271

205 — Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 29 września 1970 r. w sprawie sprostowania tekstu oświadczenia rządowego z dnia 4 kwietnia 1970 r. dotyczącego Konwencji o Międzyrządowej Morskiej Organizacji Doradczej, sporządzonej w Genewie dnia 6 marca 1948 r. 276

OŚWIADCZENIA RZĄDOWE:

266 — z dnia 10 września 1970 r. w sprawie ratyfikacji przez Włochy Konwencji europejskiej o międzynarodowym arbitrażu handlowym, sporządzonej w Genewie dnia 21 kwietnia 1961 r. 276

207 — z dnia 10 września 1970 r. dotyczące przyjęcia przez Cypr Konwencji w sprawie zwalczania dyskryminacji w dziedzinie oświaty, sporządzonej w Paryżu dnia 15 grudnia 1960 r. 276

202

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 28 września 1970 r.

w sprawie zwalczania gzawicy bydła.

Na podstawie art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 2 grudnia 1960 r. o hodowli zwierząt gospodarskich (Dz. U. z 1960 r. Nr 54, poz. 310 i z 1963 r. Nr 22, poz. 113) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Posiadacze bydła w wieku powyżej 3 miesięcy obowiązani są doprowadzić bydło do określonych miejsc i w określonych terminach w celu zbadania go na gzawicę lub poddania odpowiednim zabiegom mającym na celu zniszczenie larw gza bydłecęgo.

2. Badania i zabiegi określone w ust. 1 przeprowadzają właściwe terenowo państwowe zakłady lecznicze dla zwierząt.

3. Właściwe do spraw rolnych organy prezydiów powiatowych rad narodowych (rad narodowych miast stanowiących powiaty miejskie, dzielnicowych rad narodowych w miastach wyłączonych z województw) ustalają miejsce i terminy doprowadzania bydła i ogłaszają je w sposób przyjęty w danej miejscowości co najmniej na 14 dni przed ustalonym terminem.

§ 2. Koszty związane ze zwalczaniem gzawicy bydła będą pokrywane ze środków budżetu centralnego w części dotyczącej Ministerstwa Rolnictwa.

§ 3. 1. W razie wprowadzenia na stałe bydła na tereny, na których w danym roku kalendarzowym zostały już przeprowadzone badania lub zabiegi określone w § 1 ust. 1, posiadacze tego bydła, jeżeli nie zostało jeszcze poddane badaniom lub zabiegom, obowiązani są zwrócić się do właściwego terenowo państwowego zakładu leczniczego dla zwierząt o dokonanie badań lub zabiegów albo doprowadzić w tym celu bydło do tego zakładu.

2. W razie zwrócenia się do właściwego terenowo państwowego zakładu leczniczego dla zwierząt posiadacz bydła ponosi koszty badań lub zabiegów, w razie zaś doprowadzenia bydła do tego zakładu — koszty badań i zabiegów pokrywane są ze środków określonych w § 2.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: w z. A. Kacała

203

OBWIESZCZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 1 października 1970 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o dyscyplinie wojskowej oraz o odpowiedzialności żołnierzy za przewinienia dyscyplinarne i za naruszenia honoru i godności żołnierskiej.

1. Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. zmieniającej ustawę o dyscyplinie wojskowej oraz o odpowiedzialności żołnierzy za przewinienia dyscyplinarne i za naruszenia honoru i godności żołnierskiej (Dz. U. Nr 16, poz. 135) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwiesz-

czenia jednolity tekst ustawy z dnia 21 maja 1963 r. o dyscyplinie wojskowej oraz o odpowiedzialności żołnierzy za przewinienia dyscyplinarne i za naruszenia honoru i godności żołnierskiej (Dz. U. Nr 22, poz. 114) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem

wydania jednolitego tekstu, z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów, ustępów i punktów.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst nie obejmuje:

- 1) art. 58 i 59, art. 62 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy z dnia 21 maja 1963 r. o dyscyplinie wojskowej oraz o odpowiedzialności żołnierzy za przewinienia dyscyplinarne i za naruszenia honoru i godności żołnierskiej (Dz. U. Nr 22, poz. 114), jako nieaktualnych, oraz art. 63 tej ustawy w brzmieniu:

„Art. 63. Ustawa wchodzi w życie w trzy miesiące po dniu ogłoszenia.”;

- 2) art. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. zmieniającej ustawę o dyscyplinie wojskowej oraz o odpowiedzialności żołnierzy za przewinienia dyscyplinarne i za naruszenia honoru i godności żołnierskiej (Dz. U. Nr 16, poz. 135) w brzmieniu:

„Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.”.

Minister Obrony Narodowej: *W. Jaruzelski*

Załącznik do obwieszczenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 1 października 1970 r. (poz. 203).

USTAWA

z dnia 21 maja 1963 r.

o dyscyplinie wojskowej oraz o odpowiedzialności żołnierzy za przewinienia dyscyplinarne i za naruszenia honoru i godności żołnierskiej.

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

Art. 1. Dyscyplina wojskowa jest to ściśle przestrzeganie przez wszystkich żołnierzy porządku i zasad określonych w przepisach prawa, regulaminach i innych przepisach wojskowych oraz rozkazów i zarządzeń przełożonych.

Art. 2. Podstawą dyscypliny wojskowej jest miłość Ojczyzny i wierność Narodowi, obywatelska i patriotyczna świadomość żołnierza, poczucie osobistej odpowiedzialności za powierzony mu przez Naród obowiązek obrony niepodległości i suwerenności Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i jej socjalistycznego ustroju oraz szacunek i całkowite zaufanie do przełożonych.

Art. 3. 1. Obowiązkiem przełożonych jest utrzymywanie dyscypliny wojskowej wśród podwładnych im żołnierzy.

2. Przełożonym przysługuje prawo stosowania środków wychowawczych niezbędnych dla utrzymania dyscypliny wojskowej.

3. Środkami wychowawczymi są w szczególności wyróżnienia i kary dyscyplinarne.

Art. 4. 1. W umacnianiu dyscypliny wojskowej oraz socjalistycznych zasad współżycia społecznego, jak również w kształtowaniu właściwej postawy ideowo-moralnej żołnierzy, współdziałają z przełożonym kolektyny żołnierskie.

2. Kolektyny żołnierskie dążą w szczególności, poprzez odpowiednie oddziaływanie wychowawcze, do zapewnienia przestrzegania przez żołnierzy porządku wojskowego i zapobiegania naruszeniom dyscypliny wojskowej.

3. Szczegółowe zadania oraz zasady i formy działania kolektywów żołnierskich określa Minister Obrony Narodowej.

Art. 5. Przełożony uprawniony jest do zawieszenia żołnierza w czynnościach służbowych, jeżeli dobro służby tego wymaga.

Art. 6. 1. W razie nieposłuszeństwa lub oporu ze strony żołnierza przełożony albo starszy stopniem jest obowiązany zastosować środki niezbędne do wymuszenia posłuchu dla rozkazu, do którego wydania był uprawniony.

2. W sytuacji bojowej przełożony albo starszy stopniem ma prawo użyć broni przeciwko żołnierzowi, który odmawia posłuszeństwa, porzuca broń lub samowolnie opuszcza stanowisko, jeżeli okoliczności wymagają natychmiastowego przeciwdziałania, a inne środki nie są wystarczające.

Rozdział 2.

Udzielanie wyróżnień.

Art. 7. Wyróżnień udziela się żołnierzom za dokonanie czynu świadczącego o męstwie lub odwadze, za poważne osiągnięcia w wykonywaniu zadań służbowych lub pracy społecznej oraz żołnierzom, którzy przodują w służbie, w szkoleniu bojowym i politycznym, wyróżniają się troską o mienie społeczne albo posiadają inne zasługi lub osiągnięcia.

Art. 8. 1. Wyróżnieniami są:

- 1) pochwała,
- 2) zawiadomienie rodziny, zakładu pracy, organizacji politycznej lub społecznej albo prezydium rady narodowej o wzorowym wykonywaniu obowiązku żołnierskiego,
- 3) udzielenie krótkoterminowego urlopu,
- 4) nagroda pieniężna lub rzeczowa,
- 5) nagrodzenie białą bronią,
- 6) nadanie odznaki wzorowego żołnierza,
- 7) wręczenie żołnierzowi jego zdjęcia na tle sztandaru jednostki,
- 8) wpisanie nazwiska i zasług żołnierza do kroniki jednostki,
- 9) nadanie medalu przez Ministra Obrony Narodowej,
- 10) mianowanie na wyższy stopień wojskowy w drodze wyróżnienia.

2. Za wyróżnienie uważa się również skreślenie z ewidencji poprzednio wymierzonej kary dyscyplinarnej.

3. Minister Obrony Narodowej może wprowadzić również inne wyróżnienia udzielane żołnierzom.

Art. 9. 1. Niezależnie od wyróżnień udzielanych przez przełożonych mogą być przedstawiane wnioski o nadanie żołnierzom orderów lub odznaczeń w przypadkach i na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

2. Nadanie orderu lub odznaczenia jest szczególnym wyróżnieniem żołnierza.

Art. 10. Przepisy art. 7—9 stosuje się odpowiednio do studentów szkół wyższych odbywających wojskowe szkolenie w ramach studium wojskowego szkoły wyższej.

Art. 11. Uprawnienia poszczególnych przełożonych w zakresie udzielania wyróżnień oraz zasady i tryb ich udzielania normuje regulamin dyscyplinarny Sił Zbrojnych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Rozdział 3.

Karanie dyscyplinarne.

Art. 12. 1. Każde naruszenie dyscypliny wojskowej jest przewinieniem dyscyplinarnym.

2. Za przewinienia dyscyplinarne przełożeni wymierzają żołnierzom kary dyscyplinarne, jeżeli inne środki wychowawcze nie są wystarczające.

3. W przypadkach szczególnych określonych w regulaminie dyscyplinarnym Sił Zbrojnych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej prawo karania dyscyplinarnego przysługuje również dowódcom nie będącym przełożonymi żołnierza.

Art. 13. Odpowiedzialności dyscyplinarnej podlegają:

- 1) żołnierze w czynnej służbie wojskowej,
- 2) żołnierze, którzy nie pełnią czynnej służby wojskowej — za przewinienia dyscyplinarne popełnione w czasie noszenia umundurowania i oznak wojskowych,
- 3) studenci szkół wyższych odbywający wojskowe szkolenie w ramach studium wojskowego szkoły wyższej — za przewinienia dyscyplinarne popełnione podczas odbywania tego szkolenia lub w związku z nim,
- 4) jeńcy wojenni i inne osoby w przypadkach i na zasadach przewidzianych w przepisach szczególnych lub w umowach międzynarodowych.

Art. 14. 1. W postępowaniu dyscyplinarnym wymierza się kary:

- 1) upomnienia,
- 2) nagany,
- 3) pracy porządkowej poza kolejnością,
- 4) zakazu opuszczania przez czas określony miejsca zakwaterowania,
- 5) aresztu do 21 dni,
- 6) zmniejszenia lub pozbawienia urlopu okresowego przysługującego żołnierzowi zasadniczej służby wojskowej,
- 7) służby w oddziale dyscyplinarnym przez okres od 1 do 3 miesięcy,
- 8) ostrzeżenia o niepełnej przydatności na zajmowanym stanowisku służbowym,
- 9) wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe,
- 10) ostrzeżenia o niepełnej przydatności do zawodowej służby wojskowej,
- 11) obniżenia stopnia wojskowego,
- 12) usunięcia z zawodowej służby wojskowej.

2. Wykonanie kar dyscyplinarnych aresztu i służby w oddziale dyscyplinarnym można zawiesić na okres od 1 do 6 miesięcy.

3. Jeżeli żołnierz ukarany karą dyscyplinarną zmniejszenia lub pozbawienia urlopu okresowego wykaże w ciągu co najmniej 3 miesięcy poprawę wyrażającą się w nieagannej służbie i postępowaniu, dowódca jednostki wojskowej może udzielić mu tego urlopu w wymiarze przysługującym w danym roku służby.

Art. 15. 1. Za przewinienie dyscyplinarne można ukarać tylko jeden raz i wymierzyć tylko jedną karę dyscyplinarną.

2. W razie jednoczesnego karania za kilka przewinień wymierza się za te przewinienia jedną karę odpowiednio surowszą.

3. Przy wymierzaniu kary dyscyplinarnej uwzględnia się w szczególności pobudki czynu, stopień winy i wagę popełnionego przewinienia, dotychczasowe zachowanie się winnego oraz okres pełnienia służby wojskowej.

Art. 16. 1. Nie można karać dyscyplinarnie po upływie sześciu miesięcy od dnia popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

2. Termin określony w ust. 1 nie ma zastosowania, jeżeli:

- 1) wymierzenie kary dyscyplinarnej ma nastąpić w związku z odmową wszczęcia postępowania karnego, umorze-

niem lub warunkowym umorzeniem tego postępowania albo zaniechaniem przez sąd zastosowania środków wychowawczych lub poprawczych,

- 2) przewinienie dyscyplinarne zostało ujawnione w wyniku działalności organów rewizji lub kontroli państwowej.

3. W przypadkach określonych w ust. 2 kara dyscyplinarna nie może być wymierzona po upływie trzech miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia sądu lub postanowienia prokuratora wojskowego albo od dnia przekazania dowódcy jednostki wojskowej wniosków z przeprowadzonej rewizji lub kontroli.

Art. 17. Żołnierze odbywający karę służby w oddziale dyscyplinarnym, którzy szczególnie wyróżniają się w tej służbie, mogą być zwolnieni od odbycia części kary.

Art. 18. 1. Okresu odbywania kary dyscyplinarnej aresztu nie zalicza się do czasu trwania czynnej służby wojskowej, jeżeli kara ta nie została skreślona z ewidencji.

2. Do czasu trwania czynnej służby wojskowej nie zalicza się również okresu, na który żołnierz samowolnie opuścił swoją jednostkę lub wyznaczone miejsce przebywania albo przez który samowolnie poza nimi pozostawał.

Art. 19. Żołnierze podlegający zwolnieniu z czynnej służby wojskowej, którzy odbywają karę dyscyplinarną aresztu lub służby w oddziale dyscyplinarnym, nie mogą być zwolnieni z czynnej służby wojskowej w czasie odbywania kary.

Art. 20. Jeżeli względy dyscypliny wojskowej tego wymagają, można przed wymierzeniem kary dyscyplinarnej zatrzymać żołnierza naruszającego dyscyplinę wojskową i osadzić go w pomieszczeniu zamkniętym na czas nie przekraczający 48 godzin.

Art. 21. Zakres i sposób stosowania kar dyscyplinarnych w zależności od charakteru służby i posiadanego przez żołnierza stopnia wojskowego, tryb wymierzania tych kar, uprawnienia przełożonych w tym przedmiocie, jak również zasady i sposób wykonywania oraz skreślenia z ewidencji kar dyscyplinarnych określają regulamin dyscyplinarny Sił Zbrojnych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i inne regulaminy wojskowe.

Rozdział 4.

Odpowiedzialność za naruszenia honoru i godności żołnierskiej.

Art. 22. 1. Żołnierze pełniący zawodową lub okresową służbę wojskową oraz oficerowie i chorążowie odbywający ćwiczenia wojskowe ponoszą odpowiedzialność przed sądami honorowymi za czyny, które naruszają honor i godność żołnierską.

2. Sądy honorowe są wybieralne.

Art. 23. 1. Sądy honorowe orzekają na mocy przekonania opartego na swobodnej ocenie dowodów, kierując się zasadami honoru i godności żołnierskiej oraz przepisami ustawy i przepisami wydanymi na jej podstawie.

2. Przy orzekaniu członkowie sądów honorowych są niezawisli.

Art. 24. 1. Sądy honorowe wszczynają postępowanie:

- 1) na wniosek właściwego przełożonego,
- 2) z własnej inicjatywy albo na wniosek kolektynu żołnierskiego,
- 3) na wniosek sądu lub prokuratora wojskowego,
- 4) na pisemny wniosek oficera, chorążego lub podoficera albo skargę osoby cywilnej pokrzywdzonej czynem stanowiącym naruszenie honoru i godności żołnierskiej.

2. Nie można wszcząć postępowania przed sądem honorowym, jeżeli od dnia popełnienia czynu naruszającego honor i godność żołnierską upływie okres jednego roku.

3. Jeżeli sprawa była przedmiotem postępowania karnego, postępowanie przed sądem honorowym nie może być wszczęte po upływie sześciu miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia sądu lub postanowienia prokuratora wojskowego kończącego postępowanie karne. W tym przypadku termin określony w ust. 2 nie ma zastosowania.

Art. 25. 1. Jeżeli sąd honorowy nie dopatry się winy oficera, chorążego lub podoficera co do zarzucanych mu czynów, orzeka o niewinności.

2. W razie uznania, że oficer, chorąży lub podoficer jest winny zarzucanych mu czynów, sąd honorowy orzeka o winie i stosuje środki wychowawcze w postaci:

- 1) upomnienia,
- 2) nagany,
- 3) surowej nagany.

3. Jeżeli według oceny sądu honorowego środki wychowawcze wymienione w ust. 2 są niewspółmierne do wagi popełnionego czynu, sąd orzeka o winie oficera, chorążego lub podoficera i występuje do właściwego organu z wnioskiem:

- 1) o wymierzenie kary dyscyplinarnej zakazu opuszczania przez czas określony miejsca zakwaterowania,
- 2) o pozbawienie prawa sprawowania funkcji w organizacjach społecznych działających w wojsku — na okres do dwóch lat,
- 3) o wymierzenie kary dyscyplinarnej ostrzeżenia o niepełnej przydatności do zawodowej służby wojskowej, obniżenia stopnia wojskowego albo usunięcia z zawodowej służby wojskowej,
- 4) o pozbawienie stopnia oficerskiego, chorążego lub podoficerskiego.

4. Sąd honorowy nie wydaje orzeczenia, lecz kieruje sprawę do właściwego prokuratora wojskowego celem wszczęcia postępowania karnego, jeżeli według oceny sądu czyn popełniony przez oficera, chorążego lub podoficera zawiera znamiona przestępstwa.

5. Stosując środki wychowawcze lub występując z wnioskami, o których mowa w ust. 3, sąd honorowy może zobowiązać ponadto oficera, chorążego lub podoficera do przeproszenia pokrzywdzonego, a także do naprawienia wyrządzonej szkody.

Art. 26. 1. Nadzór nad sądami honorowymi sprawuje Minister Obrony Narodowej i organy wojskowe przez niego upoważnione.

2. Nadzór, o którym mowa w ust. 1, nie może wkraczać w dziedzinę, w której członkowie sądów są niezawisli.

Art. 27. Szczegółową organizację sądów honorowych, właściwość, skład i sposób wybierania tych sądów, zasady i tryb postępowania przy rozpatrywaniu spraw i orzekaniu, zasady i tryb wnoszenia i rozpatrywania odwołań oraz wykonywania orzeczeń sądów honorowych, zakres i sposób sprawowania nadzoru nad sądami honorowymi, jak również właściwość organów wojskowych w tych sprawach określa Minister Obrony Narodowej.

Art. 28. 1. Szeregowcy oraz podoficerowie w czynnej służbie wojskowej nie podlegający właściwości sądów honorowych ponoszą odpowiedzialność przed sądami koleżeńskimi za czyny, które naruszają honor i godność żołnierską.

2. Sądy koleżeńskie rozpatrują ponadto sprawy postępowania żołnierzy niezgodnego z socjalistycznymi zasadami współżycia społecznego.

3. Sądy koleżeńskie mogą przeprowadzać rozmowy wychowawcze, a na zlecenie przełożonego — rozpatrywać sprawy żołnierzy naruszających dyscyplinę i porządek wojskowy.

Art. 29. 1. Sądy koleżeńskie wszczynają postępowanie:

- 1) na zlecenie przełożonego,
- 2) z inicjatywy przewodniczącego sądu koleżeńkiego,
- 3) na wniosek sądu lub prokuratora wojskowego,

4) na wniosek żołnierza albo skargę pokrzywdzonej osoby cywilnej.

2. Przepisy art. 22 ust. 2, art. 23 i 25 ust. 1 stosuje się odpowiednio do sądów koleżeńskich.

Art. 30. 1. W razie uznania że żołnierz jest winny zarzucanego mu czynu, sąd koleżeński orzeka o winie i stosuje środki wychowawcze w postaci:

- 1) upomnienia,
- 2) nagany,
- 3) surowej nagany.

2. Jeżeli według oceny sądu koleżeńkiego środki wychowawcze wymienione w ust. 1 są niewspółmierne do wagi popełnionego czynu, sąd orzeka o winie żołnierza i występuje do przełożonego z wnioskiem o wymierzenie stosownej kary dyscyplinarnej.

3. Stosując środki wychowawcze lub występując z wnioskiem o wymierzenie kary dyscyplinarnej sąd koleżeński może również:

- 1) zobowiązać żołnierza do przeproszenia pokrzywdzonego, a także do naprawienia wyrządzonej szkody,
- 2) wystąpić z wnioskiem do przełożonego o wystosowanie listu do zakładu pracy, organizacji politycznej lub społecznej albo rodziny w sprawie niewłaściwego postępowania żołnierza,
- 3) wystąpić z wnioskiem do przełożonego o pozbawienie żołnierza odznaki nadanej mu tytułem wyróżnienia.

Art. 31. Organizację sądów koleżeńskich, skład i sposób ich wybierania oraz zasady i tryb postępowania przed tymi sądami określa Minister Obrony Narodowej.

Art. 32. W razie potrzeby przesłuchania osób cywilnych w charakterze świadków sąd honorowy i koleżeński ma prawo wzywać i przesłuchiwać te osoby na zasadach i w trybie określonych w Kodeksie postępowania administracyjnego.

Rozdział 5.

Uchylenie kar dyscyplinarnych i orzeczeń sądów honorowych.

Art. 33. 1. Wymierzoną karę dyscyplinarną uchyla się w razie:

- 1) ujawnienia nowych okoliczności, które wskazują, że brak było podstaw do ukarania,
- 2) ukarania wbrew przepisom ustawy lub przepisom wydanym na jej podstawie.

2. Uprawniony do uchylenia kar dyscyplinarnych jest dowódca, który karę wymierzył, i jego przełożeni.

3. Minister Obrony Narodowej może uchylić każdą karę dyscyplinarną wymierzoną żołnierzowi.

Art. 34. 1. Minister Obrony Narodowej lub organy wojskowe przez niego upoważnione mogą w trybie nadzoru uchylić każde orzeczenie sądu honorowego. Nie dotyczy to orzeczeń, na podstawie których nastąpiło pozbawienie stopnia oficerskiego wyższego niż stopień pułkownika (komandora). Orzeczenia takie może uchylać Rada Państwa.

2. Uchylenie orzeczenia sądu honorowego na niekorzyść oficera, chorążego lub podoficera może nastąpić jedynie w razie ujawnienia nowych istotnych okoliczności nie znanych sądowi honorowemu w czasie rozpoznawania sprawy i nie później niż po upływie sześciu miesięcy od dnia wydania orzeczenia.

3. Uchylenie orzeczenia sądu honorowego, na podstawie którego nastąpiło wymierzenie kary dyscyplinarnej albo pozbawienie stopnia oficerskiego, chorążego lub podoficerskiego, powoduje uchylenie wymierzonej kary dyscyplinarnej albo decyzji o pozbawieniu żołnierza stopnia oficerskiego, chorążego lub podoficerskiego. Żołnierz odzyskuje utracony stopień z mocy prawa z dniem uchylenia orzeczenia sądu honorowego.

Art. 35. 1. W razie uchylenia kary dyscyplinarnej wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe, obniżenia stopnia wojskowego albo usunięcia z zawodowej służby wojskowej oraz w razie uchylenia orzeczenia sądu honorowego, w wyniku którego pozbawiono żołnierza stopnia oficerskiego, chorążego lub podoficerskiego, ulegają uchyleniu skutki, jakie spowodowało wymierzenie kary dyscyplinarnej albo pozbawienie stopnia, w zakresie ustalonym w decyzji o uchyleniu kary dyscyplinarnej lub orzeczenia sądu honorowego.

2. Zasady i tryb likwidacji skutków uchylenia innych kar dyscyplinarnych niż wymienione w ust. 1 określa regulamin dyscyplinarny Sił Zbrojnych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Rozdział 6.

Kontrola przestrzegania porządku i dyscypliny poza rejonem zakwaterowania.

Art. 36. 1. Organami upoważnionymi do interweniowania wobec żołnierzy naruszających dyscyplinę albo porządek wojskowy lub publiczny poza rejonem zakwaterowania są organy porządkowe Wojskowej Służby Wewnętrznej i komend garnizonów, zwane w dalszym ciągu „wojskowymi organami porządkowymi”.

2. Minister Obrony Narodowej może upoważnić również inne organy wojskowe do interweniowania wobec żołnierzy w przypadkach, o których mowa w ust. 1.

3. Uprawnionymi do interweniowania w przypadkach, o których mowa w ust. 1, są także organy Milicji Obywatelskiej, Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej i ochrony kolei. Zasady oraz zakres i tryb interweniowania przez te organy określają odrębne przepisy.

Art. 37. 1. Przy wykonywaniu swych zadań wojskowe organy porządkowe mają prawo:

- 1) legitymowania, zatrzymywania i doprowadzania do właściwych organów wojskowych żołnierzy znajdujących się poza rejonem zakwaterowania w przypadkach naruszenia przez nich dyscypliny albo porządku wojskowego lub publicznego oraz do zwracania uwagi żołnierzom na postępowanie niezgodne z przepisami,
- 2) stosowania przymusu fizycznego w razie oporu przy zatrzymywaniu lub doprowadzaniu żołnierzy oraz w przypadkach, w których wojskowe organy porządkowe są uprawnione do użycia broni,
- 3) użycia broni jako środka ostatecznego, dopuszczalnego tylko wówczas, gdy inne środki przymusu są niewystarczające, i jedynie w określonych przypadkach — w celu uniemożliwienia popełnienia niebezpiecznego przestępstwa albo w celu obezwładnienia niebezpiecznego przestępcy lub udaremnienia jego ucieczki.

2. Użycie broni nie może mieć na celu pozbawienia życia i powinno następować w sposób wyrządzający możliwie najmniejszą szkodę osobie, przeciwko której broń użyto, a zarazem bez narażania życia lub zdrowia innych osób.

Art. 38. Minister Obrony Narodowej określi zasady i tryb wykonywania przez wojskowe organy porządkowe uprawnień wymienionych w art. 37 ust. 1 oraz przypadki, w których dopuszczalne jest użycie broni przez te organy i tryb postępowania przy użyciu broni.

Art. 39. Przez użyte w art. 36 i 37 określenie „żołnierz” rozumie się żołnierzy w czynnej służbie wojskowej, a także żołnierzy, którzy nie pełnią czynnej służby wojskowej, i studentów odbywających wojskowe szkolenie w ramach studium wojskowego — w czasie noszenia przez nich umundurowania i oznak wojskowych.

Rozdział 7.

Odpowiedzialność żołnierzy za wykroczenia.

Art. 40. Żołnierze w czynnej służbie wojskowej ponoszą za wykroczenia odpowiedzialność dyscyplinarną lub przed sądami honorowymi, jeżeli przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej.

Art. 41. 1. Organy powołane do orzekania w sprawach o wykroczenia przesyłają otrzymane wnioski o ukaranie dotyczące żołnierzy w czynnej służbie wojskowej dowódcom jednostek wojskowych, w których żołnierze pełnią służbę, lub innym organom wojskowym.

2. Wnioski o ukaranie mogą być kierowane do organów wojskowych także bezpośrednio przez zainteresowane organy, instytucje lub osoby.

Art. 42. 1. Za wykroczenia, za które stosownie do przepisów o orzecznictwie karno-administracyjnym lub innych przepisów szczególnych właściwe organy określone w tych przepisach mogą nakładać grzywny w drodze mandatu karnego, żołnierze w czynnej służbie wojskowej podlegają odpowiedzialności w trybie postępowania mandatowego; kary grzywny w drodze mandatu karnego wymierzają żołnierzom te organy.

2. W razie odmowy przyjęcia mandatu karnego lub nieuiszczenia grzywny w terminie, organ upoważniony do nałożenia grzywny w drodze mandatu karnego kieruje wniosek o ukaranie żołnierza do organu wojskowego określonego w art. 41 ust. 1.

Art. 43. W przypadkach określonych w art. 41 i 42 ust. 2 ukaranie dyscyplinarne albo wszczęcie postępowania przed sądem honorowym nie może nastąpić po upływie terminu przedawnienia przewidzianego dla danego wykroczenia w prawie o wykroczeniach.

Art. 44. 1. Za wykroczenia popełnione przed wcieleniem do czynnej służby wojskowej żołnierze ponoszą odpowiedzialność na zasadach ogólnych.

2. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia zasady i tryb wykonywania kar orzeczonych za wykroczenia, o których mowa w ust. 1, jak również zasady i tryb stosowania odroczeń, przerw i ulg w wykonaniu tych kar oraz odstępowania od ich wykonania.

Art. 45. Za wykroczenia skarbowe żołnierze w czynnej służbie wojskowej ponoszą odpowiedzialność na zasadach i przed organami określonymi w przepisach karno-skarbowych.

Art. 46. 1. Za czyny, za które w myśl obowiązujących przepisów właściwe organy cywilne uprawnione są do nakładania kar porządkowych, żołnierze w czynnej służbie wojskowej ponoszą wyłącznie odpowiedzialność dyscyplinarną lub przed sądami honorowymi.

2. Środki dyscyplinarne przewidziane w ustawie stosuje się do żołnierzy w czynnej służbie wojskowej również w przypadkach, gdy właściwe organy cywilne uprawnione są w myśl obowiązujących przepisów do stosowania grzywny w celu przymuszenia.

3. O pociągnięciu żołnierza do odpowiedzialności dyscyplinarnej lub przed sądem honorowym właściwy organ występuje do dowódcy jednostki wojskowej, w której żołnierz pełni służbę, lub do innego organu wojskowego.

4. Przepisy ust. 1—3 stosuje się również w przypadkach, gdy kara porządkowa lub grzywna w celu przymuszenia zostały zastosowane przed wcieleniem żołnierza do jednostki wojskowej, a nie zostały do tego czasu wykonane.

5. Przymusowego sprowadzenia żołnierza w czynnej służbie wojskowej, w przypadkach określonych w obowiązujących przepisach, dokonują właściwe organy wojskowe na wniosek organów zarządzających sprowadzenie.

Rozdział 8.

Odpowiedzialność sędziów i prokuratorów wojskowych oraz oficerów, chorążych i podoficerów korpusu osobowego służby zdrowia.

Art. 47. Sędziowie sądów wojskowych ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną za wykroczenia i przewinienia dyscyplinarne oraz za czyny naruszające honor i godność żołnierską na zasadach określonych w prawie o ustroju sądów wojskowych, a sędziowie Sądu Najwyższego będący oficerami zawodowymi — na zasadach określonych w ustawie o Sądzie Najwyższym.

Art. 48. Prokuratorzy wojskowi oraz oficerowie śledczy w wojskowych jednostkach organizacyjnych Prokuratury ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną za przewinienia dyscyplinarne oraz za czyny naruszające honor i godność żołnierską popełnione podczas lub w związku z wykonywaniem funkcji prokuratorskich (oficera śledczego) — na zasadach określonych w ustawie o Prokuraturze Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Art. 49. Oficerowie, chorążowie i podoficerowie korpusu osobowego służby zdrowia (lekarze, lekarze-dentyści, farmaceuci, felczerzy, pielęgniarki i inni) w czynnej służbie wojskowej ponoszą odpowiedzialność za wykroczenia zawodowe na zasadach określonych w przepisach o odpowiedzialności zawodowej fachowych pracowników służby zdrowia.

Art. 50. Za inne wykroczenia i przewinienia dyscyplinarne oraz za inne czyny naruszające honor i godność żołnierską żołnierze wymienieni w art. 48 i 49 ponoszą odpowiedzialność na zasadach określonych w ustawie.

Rozdział 9.

Zawieszanie w czynnościach służbowych.

Art. 51. 1. Żołnierza można zawiesić w czynnościach służbowych w związku z zarzutem popełnienia wykroczenia lub przewinienia dyscyplinarnego albo czynu naruszającego honor i godność żołnierską, jeżeli wymagają tego względy porządku i dyscypliny wojskowej.

2. Zawieszenie w czynnościach służbowych polega na odsunięciu żołnierza od pełnienia obowiązków służbowych wynikających z zajmowanego stanowiska służbowego.

Art. 52. 1. Okres zawieszenia żołnierza w czynnościach służbowych nie może przekraczać jednego miesiąca.

2. Minister Obrony Narodowej lub organy wojskowe przez niego upoważnione mogą przedłużyć okres zawieszenia żołnierza w czynnościach służbowych do dwóch miesięcy.

Art. 53. Właściwy przełożony obowiązany jest uchylić niezwłocznie zawieszenie w czynnościach służbowych, gdy ustaną przyczyny uzasadniające zastosowanie zawieszenia oraz w razie upływu terminu określonego w art. 52.

Art. 54. Przepisy art. 51—53 nie naruszają uprawnień sądu lub prokuratora wojskowego do zawieszenia żołnierza w czynnościach służbowych w związku z prowadzeniem postępowania karnego.

Art. 55. Zasady i tryb zawieszania żołnierzy w czynnościach służbowych oraz uprawnienia przełożonych w tym zakresie normuje regulamin dyscyplinarny Sił Zbrojnych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Art. 56. Zawieszanie w czynnościach służbowych sędziów i prokuratorów wojskowych normują przepisy prawa o ustroju sądów wojskowych i ustawy o Prokuraturze Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Rozdział 10.

Zażalenia i meldunki.

Art. 57. 1. Żołnierz ma prawo wnieść do właściwego przełożonego zażalenie w przypadku wymierzenia mu kary nie przewidzianej w art. 14 albo naruszenia przez przełożonego zakresu przysługujących mu uprawnień dyscyplinarnych.

2. Żołnierz może wnieść ponadto do właściwego przełożonego zażalenie w innych sprawach na postępowanie przełożonych lub innych organów wojskowych naruszające uprawnienia, jakie przysługują żołnierzowi w związku ze służbą wojskową, albo na niedbałe, nienależyte lub przewlekłe załatwianie sprawy przez organy wojskowe.

Art. 58. Żołnierz może wnieść zażalenie tylko we własnej sprawie.

Art. 59. 1. Zażalenie wniesione przez żołnierza powinno być rozpatrzone przez właściwego przełożonego lub właściwy organ wojskowy najpóźniej w ciągu dwóch miesięcy.

2. O sposobie załatwienia zażalenia zawiadamia się wnoszącego zażalenie.

Art. 60. 1. Żołnierz może składać meldunki do przełożonych lub innych organów wojskowych.

2. Przedmiotem meldunków mogą być w szczególności sprawy niedociągnięć w działalności organów wojskowych, naruszenia praworządności, nadużyć, ochrony mienia wojskowego oraz zaspokajania potrzeb żołnierzy.

3. Meldunek może zawierać własne propozycje i wnioski żołnierza dotyczące usunięcia zauważonych niedociągnięć, nadużyć lub naruszeń.

4. W sprawach rozpatrywania meldunków przepis art. 59 stosuje się odpowiednio.

Art. 61. Zasady i tryb wnoszenia zażeń i meldunków, właściwość organów wojskowych w tych sprawach oraz zasady i tryb postępowania przy rozpatrywaniu zażeń i meldunków określa regulamin dyscyplinarny Sił Zbrojnych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz inne przepisy wojskowe.

Art. 62. Przepisy art. 57—61 nie naruszają uprawnień żołnierzy do składania skarg i wniosków oraz odwołań i zażeń, wynikających z Kodeksu postępowania administracyjnego, jak również z przepisów szczególnych o postępowaniu przed organami wojskowymi.

Rozdział 11.

Przepisy końcowe.

Art. 63. Do czasu objęcia oficerów, chorążych i podoficerów korpusu osobowego służby zdrowia przepisami o odpowiedzialności zawodowej fachowych pracowników służby zdrowia ponoszą oni za wykroczenia zawodowe odpowiedzialność dyscyplinarną lub przed sądami honorowymi.

Art. 64. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych wyda w wykonaniu ustawy regulamin dyscyplinarny Sił Zbrojnych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Art. 65. 1. Przewidziane w ustawie uprawnienia Ministra Obrony Narodowej i podległych mu organów wojskowych przysługują odpowiednio Ministrowi Spraw Wewnętrznych i podległym mu organom w stosunku do żołnierzy pełniących służbę w podległych mu jednostkach.

2. W sprawach określonych w art. 8 ust. 3, art. 27, art. 31, art. 36 ust. 2 i art. 38 Minister Spraw Wewnętrznych działa w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

Art. 66. Traci moc ustawa z dnia 18 stycznia 1951 r. o odpowiedzialności żołnierzy za przewinienia dyscyplinarne i za naruszenia honoru i godności żołnierskiej (Dz. U. z 1951 r. Nr 6, poz. 55, z 1954 r. Nr 34, poz. 142 i z 1958 r. Nr 2, poz. 5 i Nr 36, poz. 164).